

ВІДЗНАЧАЄМО ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ!

9 травня в Україні та світі відзначають День Перемоги. Це свято нагадує нам про героїчний подвиг наших предків, які віддали своє життя заради світлого майбутнього на планеті Земля.

У цей день по всій країні традиційно проходять офіційні заходи з нагоди річниці перемоги у Великій Вітчизняній війні. Цього року 68 річницю перемоги у Ніжині відзначали як і завжди, біля Меморіалу Слави, до якого щороку відбувається урочиста хода за участі посадовців, депутатів міської ради, ветеранів, громадськості міста. В урочистій ході брала участь і делегація Ніжинського державного університету на чолі з ректором професором Олександром Бойком. Біля Меморіалу Слави пройшов урочистий мітинг-реквієм, після якого відбулося покладання квітів. Навколо вічного вогню засяяли різними барвами квіти як символ нескінченності людської пам'яті і вдячності усім, хто доклав надлюдських зусиль для здобуття перемоги.

НОВИЙ КОЛЕКТИВНИЙ ДОГОВІР ЗАТВЕРДЖЕНО

(нотатки за матеріалами Конференції трудового колективу)

Основне питання, що розглядалося 30 червня 2013 року на конференції трудового колективу університету, це затвердження нового Колективного договору.

Про підсумки виконання Колективного договору на 2010 – 2012 роки доповідали голова профкому співробітників НДУ Олексій Лейберов та ректор університету професор Олександр Бойко.

Олексій Олегович зазначив, що за результатами виконання Колективного договору на 2010 – 2012 роки були зафіксовані поодинокі порушення, невиконання окремих пунктів, або неповне їх виконання. Так, був порушений п.2 Розділу 2 про непопередження письмово працівника про звільнення, що призвело до трудового спору. Суперечливе питання було врегульовано, на винуватців були накладені адміністративні стягнення. Також не виплачувалися 50% посадового окладу на оздоровлення навчально-допоміжному, адміністративно-управлінському та обслуговуючому персоналу.

Потім О.Лейберов більш детально зупинився на тих пунктах Колективного договору, виконання яких покладене на профспілкову організацію, зокрема, питання оздоровлення працівників університету. Так, за минулий рік 37 співробітників отримали путівки на оздоровлення в різні заклади санаторного типу. Якщо ж профком не може придбати путівку за профілем лікування, то співробітник може придбати її сам, і в такому випадку профспілковий комітет відшкодує частину її вартості.

Головне, чим ми можемо нині похвалитися, на завершення зазначив Олексій Лейберов, це здорова морально-психологічна атмосфера.

У своєму виступі ректор університету професор Олександр Бойко наголосив, що невиконання коштів на оздоровлення непедагогічним працівникам не можна вважати невиконанням пункту колективного договору, оскільки там зазначено, що така допомога надається за наявності коштів в університеті. А складна фінансова ситуація, що склалася в навчальному закладі, відома усім.

Що ж до іншого пункту невиконання договору, то винні у цьому адміністративному правопорушенні були покарані.

Другим питанням, яке розглядалося учасниками конференції, було затвердження нового колективного договору на 2013 – 2015 роки. Проте, як проходив процес створення нового договору, чи виникали спірні питання та наскільки суттєві зміни були внесені до цього документу, куди витрачаються профспілкові кошти, на наше прохання розповів голова профкому Олексій Лейберов: «Переговори робочої групи профспілкового комітету зі створення колективного договору з адміністрацією університету розпочалися в березні 2013 року. Але підготовча робота тривала з жовтня 2012 року. У вирішальну фазу переговори вступили у квітні 2013 року. Спірних питань було кілька, але всі вони стосувалися збереження та розширення соціальних гарантій і пільг, охорони праці, забезпечення правових гарантій роботи профкому.

Початок. Закінчення на стор.2

НОВИЙ КОЛЕКТИВНИЙ ДОГОВІР ЗАТВЕРДЖЕНО (нотатки за матеріалами Конференції трудового колективу)

Закінчення. Початок на стор.1
З усіх питань велися гострі дискусії, але компроміс був знайдений: чимось поступилася адміністрація, від чогось відмовився профком.

Основою колективного договору було взято попередньо діючий, до якого були внесені зміни і доповнення. Так, у новому колективному договорі 182 статті (у попередньому – 141). Значно розширені повноваження профкому в сфері контролю навчального навантаження, кошторисів та витрачання коштів, формування штатного розпису. Для не науково-педагогічних працівників при виході на пенсію – один оклад. Збережені та частково доповнені всі соціальні гарантії, що були у старому колективному договорі. Жодної зміни в бік погіршення соціального захисту працівників не допущено. З'явилися статті, що захищають працюючих

пенсіонерів, ветеранів, молодь. Збережено навчальне навантаження на рівні 600 – 900 годин. Значно збільшено розмір матеріальної допомоги.

Щодо коштів профспілки – це кошти усіх працівників, які витрачаються на їх потреби. Зараз основні суми йдуть на оздоровлення дітей у дитячих оздоровчих таборах та працівників у санаторіях та базах відпочинку. Так, профспілка знову підтримує всіх, хто буде відпочивати на науково-дослідній базі в с.Ядуги та оздоровлюватися в санаторіях за свій рахунок. Ми єдиний вуз у Чернігівській області, який отримує від адміністрації 0,3% від фонду заробітної плати на культурно-масову, фізкультурну та оздоровчу роботу. І хоча в цьому році сума значно зменшилася, профспілка й надалі буде опікуватися цими проблемами працівників

навчального закладу. Так, у новому колективному договорі є пункт про організацію пільгового харчування окремих категорій працівників за рахунок коштів профспілки.

Колективний договір на 2013 – 2015 навчальний рік був затверджений конференцією трудового колективу.

У порядок денний конференції були також включені питання «Затвердження правил внутрішнього розпорядку університету» (доповідав начальник відділу кадрів Федір Лапко) та «Про зміни до Статуту університету» (виступав проректор з науково-педагогічної та методичної роботи Олександр Самойленко).

За результатами виступів відбулося голосування і запропоновані доповідачами зміни були внесені до відповідних документів.

Наталія Ландар

Світлій пам'яті Олександра Безпалого

Наприкінці травня, весняного погожого дня пішов з життя Заслужений журналіст України, перший редактор газети «Alma mater» Олександр Безпалий. Здавалося, ще вчора, він, не зважаючи на важку хворобу, написав спогади про заснування та випуск першого номера університетської газети, з нетерпінням чекав, поки примірник потрапить до його рук, хвилювався, щоб відтворити всі події і не забути згадати нікого з тих, хто доклав зусиль до реалізації цього задуму – власної газети вузу. І от звістка про передчасну смерть журналіста. Лише кілька днів не дожив він до професійного свята,

Дня журналіста України, яке ми відзначатимемо уже без нього.

Олександр Іванович народився 1 березня 1944 року в оточеному лісами невеликому селі Ніжинського району Бурківка у звичайній сільській родині. Закінчив неповну середню школу в рідному селі, а завершив середню освіту в Прохорівській середній школі. Потім вступив до професійно-технічного училища в Чернігові, працював електриком, відслужив військову службу в Прибалтійському військовому окрузі. Після повернення з армії пішов працювати. Але окрім вмілих рук, Олександр Іванович мав ще й хист і любов до Слова. Тому вступив на філологічний факультет Ніжинського державного педагогічного інституту імені Миколи Гоголя, який і закінчив 1972 року. Після цього доля завела його в Носівку, де він працював спочатку журналістом, відповідальним секретарем, а потім і заступником редактора Носівської районної газети «Прапор комунізму».

Та не полишало уже досвідченого журналіста Олександра Безпалого бажання вдосконалюватися, вчитися далі. І незважаючи на те, що вони з дружиною виховували двох дітей, 1983 року він іде вчитися на відділення журналістики Київської вищої партійної школи. Після проголошення незалежності цей навчальний заклад був реформований у Національну академію державного управління при Президентові України – головний державний вищий навчальний заклад України із підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації

державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування. У 1985 році, після закінчення навчання, Олександр Іванович призначений на посаду власкора обласної газети «Деснянська правда», потім працює в ніжинській міськрайонній газеті «Під прапором Леніна» (нині – «Ніжинський вісник»). У 1992 році повертається на роботу в рідну Ніжинську вищу школу, де згодом стане редактором вузівської газети «Alma mater», перші випуски якої зберігаються в Музеї історії ніжинської вищої школи з напутніми словами її «батьків» – тодішнього ректора Ніжинської вищої школи академіка Федора Арвата, та першого редактора видання Олександра Безпалого.

Уже в 1996 році на запрошення Ніжинської міської ради Олександр Іванович перейде працювати редактором міської газети «Вісті». Але ніколи не забуватиме про університетську багатотиражку – цікавитиметься її долею, подаватиме дописи і завжди з приємністю згадуватиме роки роботи в «Alma mater».

Олександр Безпалий – та постать, яка залишила помітний слід в журналістиці Ніжинщини, його поважали також колеги і посадовці не тільки в області, а й в державі, про що свідчать його нагороди.

Світла пам'ять про Олександра Івановича Безпалого, талановитого журналіста і вдумливого керівника, турботливого батька і коханого чоловіка, залишиться в серцях усіх, кому пощастило бути знайомими з цією людиною з добрими усміхненими очима.

Редакція газети

НАУКОВИЙ СЕМІНАР ПРО В.ВИННИЧЕНКА

Сумісність понять «студент» і «наука» у наш час звучить радше як дилема, аніж конотація. Треба визнати, що студентів рідко заохочують до наукової роботи. Це зумовлено, зокрема, реорганізацією навчально-виховної роботи, що спричинила перевантаження викладачів університетів. Та й самі студенти не завжди усвідомлюють у собі хоча б іскорку бажання ставати на шлях пошуку істини. Більшість із них, навіть ті, хто має здібності до наукової роботи, закінчують навчальні заклади і слово «наука» в них асоціюється зі щоденним рутинним зубрінням чи розмальовуванням конспектів кольоровими ручками. Але навіть у такій непростій ситуації знаходимо винятки. Йдеться про викладачів, які відкривають молодим людям горизонти наукової роботи, прищеплюють прагнення власним розумом пізнавати істину.

Дуже пощастило в цьому плані студентам Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя. Завідувач кафедри української літератури, доктор філологічних наук, професор Валентина Петрівна Хархун організувала роботу третього складу студентської групи Винниченкознавчої лабораторії. І на цей раз молодим людям випала велика честь працювати з архівними документами, які знаходяться у США. Вони є дуже важливими для української культури, але доступ до них утруднений для більшості вчених зі ступенями (не те що студентів!). Йдеться про архів письменника Володимира Винниченка, дозвіл на роботу з яким отримала від Української Вільної Академії Наук у США професор Валентина Хархун. Саме завдяки її старанням талановиті студенти нашого університету мають унікальну можливість досліджувати Винниченка через святая-святих – його листи.

Як підсумок їхньої праці, 16 травня 2013 року на кафедрі української літератури Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя відбувся семінар студентської групи Винниченкознавчої наукової лабораторії на тему «Муженське листування Володимира Винниченка». Розпочала його своїм привітанням керівник лабораторії, професор Валентина Петрівна Хархун. Вона розповіла про лабораторію та ідею проєкту, над яким працювали студенти. З її слів стало відомо, що вже більше десяти років на кафедрі працює Винниченкознавча наукова лабораторія, яка складається з викладацького та студентського осередків. Її робота почалася 2001 року, коли студентам запропонували Винниченкознавчі теми. Результат вразив усіх: на підсумковому семінарі, на якому були присутні викладачі всього факультету, студентки продемонстрували свої наукові здобутки. Згодом кілька з них написали дипломні й магістерські роботи, а зараз готують до захисту кандидатські дисертації. За час роботи Винниченкознавчої лабораторії викладацький склад опублікував чотири авторські монографії про письменника, чотири випуски «Винниченкознавчих зошитів», провів дві наукові конференції.

У межах роботи наукової лабораторії була запланована поїздка професора Валентини Хархун як стипендіата фонду ім. Фулбрайта до Нью-Йорка, де зберігається архів Володимира Винниченка, для здійснення проєкту «Ідеосвіт еміграційної спадщини Володимира Винниченка». Як відомо, значну частину свого життя Винниченко провів у містечку Мужен на півдні Франції. За заповітом дружини митця Роза-

лії Яківни Винниченко архів був перевезений у США в Українську Вільну Академію Наук (УВАН) завдяки старанням Григорія Костюка. Довгий час архів знаходився в Колумбійському університеті на депозиті. Зараз він зберігається в УВАН. Не важко зрозуміти, що доступ до цього архіву обмежений, адже працювати з ним можуть переважно вчені та представники діаспори. Значну його частину опубліковано, зокрема романи й кілька томів щоденника. Листи ж і до сьогодні залишаються неопрацьованими.

Професор Валентина Хархун отримала дозвіл на роботу з матеріалами архіву від Президента Української Вільної Академії Наук у США, доктора Альберта Кіпи. Валентина Петрівна оцифрувала листи письменника, і тепер до них можуть отримати доступ члени Винниченкознавчої групи. Це означає, що Винниченкознавча наукова лабораторія Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя має унікальну можливість працювати з архівом українського письменника. Професор розповіла, що над самим архівом їй пощастило працювати впродовж одинадцяти місяців. Це була як технічна робота, так і процес

в науковій літературі Винниченка зображують як ідеолога (яким він себе, власне, і позиціонує), а поетичально його творчість вважають слабшою. Із його листів ми можемо перекоонатись, що письменник дуже уважно ставився до мистецького виміру. А те, як він ретельно аналізував твори початківців, є вагомим цьому свідченням.

Щодо роботи над архівом, то В. П. Хархун повідомила, що частина студентів працювала з листами Володимира Кириловича, а інші – з епістолярієм Розалії Яківни Винниченко. Цим був зроблений стартовий ривок у дослідженні унікальної спадщини письменника. Фактично, молоді дослідники заклали фундамент подальшої роботи Винниченкознавчої лабораторії планує здійснити видання вибраного листування письменника.

Рибалко Юлія, студентка другого курсу філологічного факультету, першою познайомила нас з особливостями своєї роботи над епістолярієм Володимира Винниченка. Вона розповіла про те,

що сучасний науковець під час роботи з архівом письменника стикається з певними перешкодами. Ось що Юлія розповідає про внесок науковців у збереження спадщини Винниченка: «У 50-х роках цей архів привіз із Франції Григорій Костюк, який, разом із Оксаною Радиш та іншими співробітниками УВАН займався його опрацюванням. Матеріали архіву Винниченка, що містять особисті документи, який, разом із Оксаною Радиш та іншими співробітниками УВАН займався його опрацюванням. Матеріали архіву Винниченка, що містять особисті документи, та листи його дружини, складається зі 140 коробок. Документи розподілено на дев'ять основних частин, серед яких щоденники та нотатки Володимира Винниченка та його дружини, власне листування з адресатами, публіцистичні твори, рукописи та машинописи літературних та філософських-соціологічних творів В. Винниченка, фотографії та фільмові стрічки, газети, друковані твори, посмертні матеріали, некрологи та ін.» Загалом, за словами

юної дослідниці, письменник отримав листи від 316 адресатів, всі вони розміщені в алфавітному порядку. На основі матеріалів цього архіву можна досліджувати літературну спадщину письменника й відслідковувати основні напрямки його громадської діяльності. Цікавим для Юлії виявилось те, що на переважній більшості листів міститься оригінальний підпис письменника.

Зазю Аліну як студентку другого курсу вразило, що письменник листувався українською, російською, французькою та німецькою мовами, що вказує на високий рівень освіченості та комунікативності письменника.

Наступний напрямок роботи семінару «Муженське листування Володимира Винниченка» був присвячений дослідженню специфіки епістолярію дружини письменника Розалії Яківни Винниченко. Професор Валентина Петрівна Хархун наголосила на важливості дослідження таких документів, адже це допоможе зрозуміти ким був письменник в очах адресатів його дружини. Опрацьовували цю частину архіву студентки другого курсу Орбу Дойна та Децик Яна. Дослідниці наголосили на унікальності матеріалів, які дають можливість відслідкувати епістолярне спілкування дружини письменника, що відкриває нове поле діяльності для наступних дослідників творчості та життєпису Винниченка. Окрім родинного листування, Розалія Яківна активно спілкувалася із Григорієм Костюком та Іваном Майстренком.

Початок. Закінчення на стор. 6

ПРОФЕСОР ГРИГОРІЙ КОВТУН –

У травні 2013 року на базі кафедри хімії Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя відбулася II Міжнародна науково-практична конференція «Координаційні сполуки: синтез і властивості», присвячена 65-й річниці від народження члена-кореспондента НАН України, професора кафедри хімії Г.О.Ковтуна. У конференції взяло участь 11 наукових установ та 22 вищих навчальних заклади з чотирьох країн (Росії, Білорусі, Грузії і України). Відкрив пленарне засідання конференції директор Інституту біоорганічної хімії та нафтохімії НАН України член-кореспондент НАНУ Андрій Іванович Вовк, який відзначив, що цей поважний науковий захід вдруге проходить у стінах славетного Ніжинського вишу.

Григорій Олександрович Ковтун за сумісництвом був професором кафедри хімії, що зміцнювало наукові стосунки між Ніжинським вишем та ІБОНХ НАН України. Його наукові здобутки відомі в наукових колах багатьох країн і неодноразово були відзначені нагородами. Створена Григорієм Олександровичем наукова школа в Ніжинському університеті активно працює і розвивається. А.І.Вовк побажав учасникам наукового зібрання успіхів у роботі. Далі розпочали роботу секції конференції, в яких брали участь учні та колеги Григорія Ковтуна. Вони виступали з доповідями з актуальних питань хімії координаційних сполук, а також загальної, неорганічної, органічної та фармацевтичної хімії. А постаття професора Григорія Ковтуна, його вклад у розвиток хімічної науки та наукової школи Гоголівського університету висвітлена у пропонованій статті.

**Кому подвластны трудные задачи?
Таланту, не иначе!**

Так векселя природа раздала...

У серпні 2013 року виповниться 65 років від дня народження талановитого вченого і педагога, доктора хімічних наук, професора, члена-кореспондента НАН України Григорія Олександровича Ковтуна, наукова спадщина якого відомо не тільки в Україні, а й за її межами. Г.О.Ковтун – автор близько 600 наукових публікацій, серед яких 15 книг, 54 винаходи (включаючи зарубіжні патенти), понад 20 впроваджень на різних підприємствах України та зарубіжжя. За вагомі наукові здобутки він неодноразово нагороджувався Почесними грамотами Президії НАН України та Київського міського голови, став лауреатом Державної премії України в галузі науки і техніки, лауреатом премій ім.О.І.Бродського та Л.В.Писаржевського.

Як справжній вчений, він постійно перебував у науковому пошуку, цікавився новітніми тенденціями в науці. Це дозволяло йому знайти свою власну наукову лінію, і він з усією пристрасністю віддавався становленню нових ідей. Останні роки Григорій Олександрович займався розробкою фундаментальних основ пошуку і впровадження альтернативних видів палив. Разом із однодумцями він розробив і одержав патенти на «Спосіб внутрициклової газифікації топлів і генерації електроенергії у установках для его осуществления» (патент RU 241375) та «Спосіб получения дизельного топлива из растительных масел и установок для его осуществления» (патент RU 2346027).

На основі здобутих результатів започатковано теорію стабілізаторів окиснення каталітичної дії, викладену автором у монографії «Химия ингибиторов окисления органических соединений» (1995 р.).

Григорію Олександровичу було прищеплено вміння зацікавити оточуючих проблемою, якою жив сам. Він мав цінну наукову якість – відокремлювати основні наукові проблеми від другорядних. Його тонкий гумор і ерудиція завжди викликали захоплення у співрозмовників, а лек-

ції, завдяки цим якостям, були цікаві й доступні широкому загалу слухачів.

Одержавши блискучу хімічну освіту в Чернівецькому університеті, він розпочав свою кар'єру науковця-хіміка аспірантом Інституту хімічної фізики АН СРСР (м.Москва). Після закінчення аспірантури у 1974 р. Григорій Олександрович успішно захистив кандидатську дисертацію: «Механизм окисления алифатических аминов и регенерация антиоксидантов». Подальша його робота пов'язана з Всесоюзним науково-дослідним Інститутом переробки нафти (м.Електросталь), де він пройшов шлях від молодшого співробітника до завідувача відділом. У 1984 р. Григорій Олександрович захистив докторську дисертацію: «Комплексы переходных металлов в катализе обрыва цепей окисления» і став одним з наймолодших докторів хімічних наук на теренах Радянського Союзу.

Такі здобутки науковця не випадкові, адже всі, хто знав Григорія Олександровича Ковтуна, характеризували його як людину, що мала не лише ґрунтовні знання з хімії, але була компетентною як в інших точних і прикладних науках, так і в філософії. Григорій Олександрович завжди наголошував, що філософія – це цілісна система, яка складається з взаємопов'язаних елементів: оволодіння основними поняттями фундаментальних наук про людину, природу, суспільство. Адже ще у часи Стародавньої Греції відомий філософ Демокріт, лише силою думки, без пристроїв, прийшов до висновку про існування атомів. Відтак, освіченість, творчі здібності, працелюбство сприяли науковому і кар'єрному зростанню Григорія Олександровича.

У 1988 році він повертається до рідної України, де плідно займається науковою діяльністю, працюючи в Інституті біоорганічної хімії та нафтохімії НАН України на посаді завідувача відділу, а згодом, і заступника директора цієї наукової установи.

Цього ж року Григорій Олександрович вперше приїхав і до Ніжинського вищого навчального закладу на запрошення свого земляка, завідувача кафедри хімії професора Андрія Володимировича Домбровського, виступити на науково-

методичному семінарі викладачів з проблем сучасної нафтохімії.

Спільні наукові інтереси викладачів кафедри хімії та відділу металокомплексного каталізу, який очолював Григорій Олександрович, дозволили укласти угоду про творче наукове співробітництво між кафедрою хімії Ніжинського педагогічного інституту і зазначеним відділом Інституту біоорганічної хімії та нафтохімії АН України.

У 1994 році на базі кафедр хімії та ботаніки Ніжинського державного педагогічного інституту створюється спільна науково-дослідна лабораторія НДПІ та ІБОНХ НАН України, якій надано приміщення для синтезу нових металокомплексних сполук і фізіологічні ділянки на території агробіостанції для проведення біологічних досліджень. Завідувачем лабораторії було призначено Суховесова В.В., а науковим консультантом – Г.О.Ковтуна. Відкриття спільної науково-дослідної лабораторії дозволило покращити не тільки наукові дослідження кафедри, але й посилити науково-педагогічну діяльність та кадровий склад факультету. На базі спільної науково-дослідної лабораторії виконуються проекти за держбюджетним фінансуванням, а саме: «Синтез та дослідження металокомплексних присадок до нафтопродуктів» (1995 - 1997 рр.), «Синтез гетероциклічних сірко- та азотовмісних металокомплексів та вивчення їх практично-корисних властивостей» (1994 - 1996 рр.), «Синтез сульфолановмісних металокомплексних сполук та вивчення їх практично-корисних властивостей» (1997 - 1998 рр.); «Металокомплексні сполуки на основі похідних сульфолану-3: синтез та властивості» (1999 - 2000 рр.), «Синтез нових сульфуровмісних металокомплексних сполук та дослідження їх хімітологічних та біологічних властивостей», програми досліджень кафедр хімії, ботаніки та екології НДУ - тема «Синтез нових сульфолановмісних металокомплексів та пошук серед них екологічно безпечних біологічно активних речовин» (2007 - 2009 рр.).

Ця лабораторія плідно працює і після реорганізації у 2010 році у спільний науково-дослідний підрозділ Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя та Інституту біоорганічної хімії та нафтохімії НАН України – лабораторію синтезу та вивчення властивостей біологічно активних сполук.

На базі цього структурного підрозділу підготовлено 1 докторську та п'ять кандидатських дисертацій, виконано чотири держбюджетні теми, понад 50 дипломних і магістерських робіт, числен-

НАУКОВЕЦЬ, ПЕДАГОГ ТА ПУБЛІЦИСТ

ні курсові та наукові роботи студентів. Найкращі випускники рекомендуються до вступу в аспірантуру провідних наукових центрів України.

Маючи безцінний досвід науковця й організатора, Григорій Олександрович створив не одну наукову школу як у Росії, так і в Україні, оточуючи себе молодими обдаруваннями. За свій короткий, але плідний науковий шлях ним підготовлено 15 кандидатів та 1 доктор хімічних наук. Григорій Олександрович щиро надавав допомогу багатьом молодим колегам у їх науковому становленні.

Тривалий час Г.О.Ковтун перебував на посаді професора кафедри хімії Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя. Саме підтримка молодих науковців серед студентів, магістрантів і викладачів дозволила сформувати цілу наукову школу з металокомплексного та металокастерного каталізу, яка склала викладацьке ядро не тільки кафедри хімії, але й факультету. Він залишив цілу плеяду вихованців, які презентують сьогоденні обличчя науковців-хіміків не лише Ніжинського державного університету, а й інших вищих навчальних закладів та наукових установ України та Росії.

Саме це дозволило відкрити при кафедрі хімії НДУ аспірантуру зі спеціальності «нафтохімія і вуглехімія». Цього року кафедра починає підготовку фахівців хімії зі спеціалізацією медична та фармацевтична хімія.

Зараз на кафедрі працюють три доктора наук, професори, п'ять доцентів, викладач та асистент. Кафедра налічує вісім спеціалізованих лабораторій, оснащених сучасним хімічним обладнанням, комп'ютерний клас та лекційну аудиторію.

Викладаючи в Ніжинській вищій школі, Григорій Олександрович цікавиться не лише хімією, а й історією вищого навчального закладу та Ніжинщини, історіографією краю тощо. Його публікації про 200-річню історію університету викликала захоплення в багатьох учених і він з гордістю зазначав, що має безпосереднє відношення до цього вишу.

Григорій Олександрович був одним із ініціаторів та членом редколегії наукових збірників «Наукові записки», «Збірник наукових праць викладачів природничо-географічного факультету» тощо.

Слід зазначити, що в 2002 році саме він ініціював проведення науково-практичної конференції, присвяченої 90-річчю з дня народження Андрія Володимировича Домбровського. Григорій Олександрович стає співорганізатором та відповідальним редактором збірки наукових праць першої конференції. Згодом конференції стали проводитися регулярно під назвою «Домбровські хімічні читання».

Григорій Олександрович останній раз брав участь в організації та проведенні III Всеукраїнської конференції «Домбровські хімічні читання», яка відбулася у 2007 році на базі Тернопільського національного педагогічного університету. Він очолював секцію «Будова та реакційна здатність органічних сполук». Його

довідь була ідеальною не лише у науковому, а й методичному плані, викликала неабияку зацікавленість і живу дискусію.

До речі, V Всеукраїнську конференцію «Домбровські хімічні читання» до 100-ліття з дня народження А.В.Домбровського було проведено на базі кафедри хімії Ніжинського державного університету у вересні 2012 року.

Перебуваючи на посаді професора

кафедри хімії, Григорій Олександрович плідно займався не лише науковою, а й навчально-методичною роботою. Ним розроблені навчальні програми та спекурси з історії хімії, основ нафтохімії, хімії металокомплексних сполук, хімічної освіти в Україні тощо. Разом із колективом спільної науково-дослідної лабораторії він брав участь у написанні новаторських навчальних та наукових видань, а саме: «Вивчення загальної хімії за модульно-рейтинговою системою», «Металокомплексні сполуки – диригенти фотосинтезу», «Металокомплексні сполуки: фармакологічні властивості», «Металовмісні лікарські препарати». Його перу належать також підручники «Академічна еліта хімії в Україні», «Про хіміків» та ін.

Зазначимо, що наукова та педагогічна діяльність пов'язувала Григорія Олександровича не лише з Ніжинським державним університетом, а й з багатьма іншими вищими навчальними закладами України. Це, насамперед, Київський національний університет імені Тараса Шевченка і Національний авіаційний університет, де він читав лекційні курси, а також Національний університет «Львівська політехніка», Харківський університет імені Каразіна, Чернівецький державний університет, Тернопільський національний педагогічний університет та інші.

Григорій Олександрович Ковтун, як член-кореспондент НАН України, очолював навчально-методичні комісії при МОН України, відділення хімії ВАКу, зустрічався з провідними методистами країни, виступав на телебаченні та радіо з нагальних проблем розвитку хімічної науки та промисловості, з альтернативних джерел енергії, проводив у своєму відділі ІБОНХ НАНУ піонерські дослідження з

розробки вітчизняного біопалива тощо.

Він любив спілкуватися зі студентами й неодноразово був Головою державної екзаменаційної комісії природничо-географічного факультету Ніжинського державного університету, керував курсовими, дипломними, магістерськими та науковими роботами студентів, консультував наукові дослідження ліцеїстів з хімічних дисциплін у рамках Малої Академії Наук, рецензував численні навчальні та робочі програми, навчальні посібники з хімічних дисциплін, монографії та інші методичні й наукові праці.

На своїй лекції Григорій Олександрович запрошував не лише викладачів кафедри хімії, але й усіх бажаючих. Його тонкий гумор і ерудиція завжди викликала захоплення у співрозмовників, а лекції завдяки цим якостям були цікаві й доступні широкому загалу слухачів.

Уже з першої його доповіді викладачі факультету побачили не тільки знаного на той час ученого, але й талановитого лектора. Тому з першої зустрічі Григорій Олександрович гармонійно увійшов до колективу кафедри хімії, а своїм колегам він з гордістю підкреслював, що є професором одного з найстаріших вузів України, і при цьому полюбляв цитувати девіз засновника навчального закладу князя Безбородька: «Labore et zelo» – «Працею і наполегливістю!».

Притаманна Григорію Олександровичу й любов до рідної землі, до її історії та традицій, яким він присвятив понад 50 статей у журналах «Вісник НАН України», «Колега», «Країна знань», «Сигнал», «Universitates» і газетах «Демократична Україна», «Хімія» у видавництві «Шкільний світ», «Сьогодні» та ін.

Науковцем проведені цікаві історичні розвідки: «Хіміки на ювілейних монетах», «Чи великий літр в хімії?», «Академічеські истоки химической науки», «Восемнадцатилетний президент Академии наук», «Козацькі чорнила»... До речі, його завжди цікавила історична тематика. Так, написати про козацькі чорнила його надихнула картина І.Рєпіна «Козаки пишуть листа турецькому султану», яка висіла у кімнаті будинку творчості вчених у Кацивелі, де Григорій Олександрович відпочивав у літку. Купаючись у морі, йому спало на думку написати про «залізний клей» мідій.

Григорій Олександрович любив творчість Т.Г. Шевченка, Ліни Костенко і часто цитував їх та інших класиків українського слова. Одного разу під час зустрічі в Ніжині, прогулюючись Графським парком, він прочитував вірш Ліни Костенко, немов розповідаючи про своє життя:

«Не знаю я, що буде після нас,
в якій природі убереться шати.
Єдиний, хто не втомлюється, – час.
А ми живі, нам треба поспішати...»

Ці слова можна назвати рефреном усього життя вченого він завжди поспішав працювати, творити, жити...

**Володимир Суховєєв, завідувач кафедри хімії, професор;
Олег Москаленко, доц. кафедри хімії**

НАУКОВИЙ СЕМІНАР ПРО В.ВИННИЧЕНКА

Закінчення. Початок на стор.3

Потім виступили студенти, які досліджували специфіку листування Винниченка з провідними українськими письменниками та науковцями. Метою їхньої роботи було висвітлення проблематики епістолярію миття. Моторна Аліна наголосила: «Теми, які піднімав письменник у своїх листах є дуже особистими, а тому цікавими. Адресати Винниченка ділилися спогадами та враженнями від прочитаного. Вони також надсилали власні призначені для друку твори, щоб почути думку письменника, яка для них була надзвичайно важливою. Так, наприклад, Михайло Івченко у своєму листі запитував про те, чи варто друкувати його твір про Григорія Сковороду за кордоном. Відомий письменник Юрій Косач розповідав йому про своє життя, про роботу та висловлював власне захоплення творчістю Володимира Кириловича. Р.Смаль-Стоцький співчував письменникові в грошовій скруті, надсилав твори відомих авторів, зізнавався, що саме Винниченко надихнув його зайнятися творчою діяльністю, та запитував, що нового та визначного відбувається в літературній діяльності емігрантів. Юрій Лаврінченко, Григорій Костюк та керівництво МУРу прислали листи з найціннішими побажаннями та привітаннями з ювілеєм. Валеріян Поліщук вихваляв роман Винниченка «Сонячна машина»: «Мені дуже сподобався Ваш роман «Сонячна машина». З ваших творів, це, безперечно, найкраща річ, і річ цілком комуністична. Читаючи роман, мав дві години найвищої насолоди. Цю свою думку я висловлюю цілком одверто всім, як і Вам у цьому листі». Яр Славутич у листі до Володимира Винниченка розповідав про те, як уперше познайомився з його творчістю, викрадаючи з забороненого фонду інститутської бібліотеки його твори і потай від інших насолоджувався ними, за що його арештували.

Найбільше юну дослідницю вразив той факт, що Винниченко був настільки авторитетним для молодих письменників, що вони навіть знаходили його домашню адресу з метою отримати корисну пораду, не будучи при цьому знайомі особисто (наприклад, Юрій Косач). Свій виступ Аліна підсумувала переліком адресатів письменника, який становить собою мистецьку та інтелектуальну еліту, серед них: Михайло Івченко, Юрій Косач, Григорій Косинка, Григорій Костюк, Юрій Лаврінченко, Валеріян Поліщук, Леонід Полтава, Улас Самчук, Яр Славутич, Олександра Слісаренко, Роман Смаль-Стоцький, Марія Цуканова, керівництво МУРу та інші.

Дуже вразив епістолярій письменника студента другого курсу Бойка Євгена. Юний дослідник опрацював соток листів В. Винниченка, адресованих таким письменникам, як Іван Багряний, Ігор Костецький, Іван Кошелівець, Дмитро Нитченко та Улас Самчук. Євген ще раз наголосив, що в період з 1934 року й до самої смерті митець перебував у французькому місті Мужен, звідки продовжував слідкувати за подіями в СРСР, займався літературною творчістю. У своїх листах він закликав однодумців поширювати антибільшовицьку літературу за кордоном. З Іваном Багряним письменник обговорював твори, які могли б відіграти неабияку роль у боротьбі проти сталінського режиму, та можливість їхнього поширення у Франції. Про це Володимир Кирилович вів перемовини з Дмитром Нитченком. Яскравим прикладом цього може бути роман «Нова заповідь» В.Винниченка. Вразило Євгена також те, що Володимир Кирилович розробив власну концепцію «конкордизму», яка являє собою струнку й переконливу систему погоджень (із природою, з самим собою, з ближніми, з колективом тощо) і проголосив: щастя людства в погодженні, нещастя – в розладі. Багато з порушених письменником питань залишаються актуальними й нині. Ось що розповів Євген Бойко про свої враження від специфіки спілкування письменника зі своїми адресатами: «З якою повагою вони ставились одне до одного, як люб'язно відповідали. Вели себе стримано й доброзичливо навіть у ті моменти, коли відмовляли одне одному у друкуванні чи виданні творів у своїх видавництвах».

На думку Харичко Тетяни, архів Винниченка документує не тільки його власне життя, але й особливості життя письменницьких генерацій I пол. XX століття. Сама дослідниця опрацювала листування Володимира Винниченка та Василя Чапленка, яке охоплює 1947–1950-ті роки. Судячи з їхнього листування, адресат дуже прихильно ставився до творчості та самого Володимира Кириловича. У своєму першому листі він розповідає, що дуже довго шукав адресу письменника, звертався до його знайомих із проханням допомоги. Вони дуже хотіли зустрітись, але їхнє перебування в різних країнах (Чапленка – в Англії, а Винниченка – у Франції) перешкоджало цьому. Найбільше Тетяну вразило те, як Василь Чаплен-

ко переживав за долю Володимира Кириловича: «Коли Винниченко захворів через недоїдання, Чапленко навіть хотів надіслати йому матеріальну допомогу, але Винниченко дуже делікатно відмовився».

Професор Валентина Хархун наголосила на проблемі сприйняття Володимира Винниченка українською діаспорою: «Неоднозначно до нього ставилися представники еміграції, тому що Винниченко був соціалістом, часом називав себе комуністом. Саме політичні уподобання Винниченка не завжди поділялися українськими емігрантами, які керувалися національно-державницькими інтересами. Вони, визнаючи мистецький хист письменника, не сприймали його через політичні уподобання. Саме Василь Чапленко став, можна сказати, захисником Винниченка в еміграції. Він сприяв тому, щоб внесок письменника в літературу гідно оцінили представники діаспори».

Тронь Тетяна опрацювала листування Володимира Винниченка з Тодосем Осьмачкою. Ось що розповідає дослідниця про свої враження від їхнього епістолярію: «У листуванні цих письменників повно відбилися їхні суспільно-політичні погляди. В. Винниченко та Т. Осьмачка працювали над створенням спеціальної організації письменників-емігрантів для пропаганди української культури в Європі. Вони дуже переймалися труднощами перекладу їхніх творів. Найбільше мене вразив той факт, що Винниченко, навіть перебуваючи в еміграції, залишався палким патріотом Батьківщини. Приємно було прослідкувати те, що їхні стосунки завжди будувалися на взаєморозумінні та повазі, і письменники постійно підтримували одне одного». Валентина Петрівна до слів Тетяни додала думку про те, що Винниченко мав амбітне бажання «возвеличити собою українське», і цю думку він сповідував, перебуваючи серед емігрантів, які не завжди його підтримували. Але при цьому завжди залишався свідомим того, що він може зробити для української культури. А це, насамперед, організація політичних та мистецьких угруповань. Листування з Тодосем Осьмачкою дуже яскраво репрезентує це прагнення не для возвеличення себе, а поширення творів українських письменників за кордоном». Професор була вражена постійними намаганнями Винниченка підтримати видання творів Івана Багряного та Василя Барки, особливо тих, у яких зображувалися страхоття, що відбувалися на території Радянської України. Це засвідчують як його листи до митців, так і листи до провідних видавництв Франції та до знайомих із Німеччини й Англії. Цим репрезентується його велике прагнення поширювати українську літературу в Європі та США».

Завершальним був виступ Високоє Віри, яка розповіла про листування Винниченка із поколінням ДП, для якого він був великим авторитетом. Зокрема Віра дослідила його листування з родиною Лисенків, а саме з Павлом Лисенком, який запрошував Винниченка до Америки. Найповніше в цьому листуванні висвітлені побутові та громадські проблеми. У цих розмовах відчувалась глибока довіра й повага до Володимира Кириловича, адже Лисенко, за словами Віри, навіть назвав свого сина на честь письменника.

Завершала семінар своїм теплим словом професор В. П. Хархун. Вона запросила членів студентської групи до подальшої роботи над дослідженням епістолярію Винниченка. Адже в майбутньому Винниченківська лабораторія планує видати вибране листування Володимира Кириловича з коментарями, яке дуже важливе для усвідомлення історії української літератури та місця в ній постаті митця.

Усі учасники наукового семінару «Муженське листування Володимира Винниченка» були нагороджені почесними грамотами за наукову роботу, які вручив декан філологічного факультету О. В. Забарний. Дуже добре, що в наш час студенти мають таку унікальну можливість долучитися до дослідження таких рідкісних та малодоступних першоджерел. Адже, вивчаючи епістолярну спадщину Винниченка, кожен із поколінь письменників виніс для себе життєвий урок і отримав позитивні емоції від виконання корисної справи. З таких невеликих кроків починається входження студентів у великий світ пошуку істини й формування їх як науковців. Тому залишається лише побажати їм успіхів у дослідженнях еміграційної спадщини В.Винниченка, щоб усі їхні плани здійснилися, а Винниченківська лабораторія й далі продовжувала свою роботу й розширювала рамки своєї діяльності, «возвеличуючи українське» через постать такого непересічного письменника.

Світлана Коровченко, студентка філологічного факультету

ПРЕЗЕНТАЦІЯ КНИГИ ПРО УКРАЇНСЬКОГО МЕЦЕНАТА

29 травня 2013 року в Ніжинському державному університеті імені Миколи Гоголя відбулася презентація книги Івана Забіяки «Епістолярна спадщина Василя Горленка». Автор книги Іван Забіяка – кандидат історичних наук, доктор філософії, старший науковий співробітник Інституту журналістики, випускник Ніжинської вищої школи. Виступаючи перед студентами та викладачами Гоголівського вузу, Іван Михайлович зазначив, що Василь Горленко – справжній патріот України, фольклорист, літературний критик. Він належить до того покоління українських поміщиків, з якого почалося відродження української культури. Його життєвий і творчий шлях може послужити прикладом багатьом сучасникам. Це історія невеликого землевласника, який не маючи ні влади, ні мільйонів, в умовах царської цензури протягом чверті віку підтримував вихід журналу «Київська старовина».

У передмові до видання читаємо: «Патріотизм В.Горленка щодо журналу проявлявся не лише у відмові від гонорару. Він систематично (навіть після остаточного переїзду 1898 р. до Петербурга) стежив за виходом журналу, був багатьох років консультантом з питань фольклору та етнографії, малював та художньо літературно, редагував матеріали, які представляли наукову цінність, або були написані не досить вправною рукою. Коли наставляли для журналу скрутні часи – падав тираж, не було коштів на оплату за друку, на гонорар та інші виплати – В.Горленко писав листи в інстанції різних установ, до начальників закладів із проханням, щоб вони замовили журнал для своїх бібліотек. Шукав нових меценатів, таким чином сприяючи і даючи можливість журналу жити. І це йому до певної міри вдавалося».

Про значення видання говорив професор кафедри української літератури НДУ Олександр Ковальчук, який зазначив, що Іван Михайлович подав не просто епістолярну спадщину Василя Горленка, а зумів відтворити історико-культурні реалії того часу. Професор, завідувач кафедри світової літератури та історії культури Григорій Самойленко відзначив, що Іван Забіяка здійснив справжній науковий подвиг, розшукавши листи і розкривши всі грані особистості Василя Горленка.

У презентації також брали участь декан філологічного факультету, член Національної спілки письменників України Олександр Забарний, доцент кафедри світової літератури та історії культури Григорій Киричок та письменник, випускник Гоголівського вузу Анатолій Шкуліпа.

Наш кор.

СПОРТ СПОРТ СПОРТ

МІЖФАКУЛЬТЕТСЬКА СПАРТАКІАДА 2012-2013 р.р

Протягом 2012 – 2013 навчального року в університеті проводиться міжфакультетська спартакіада. Збірні факультетів змагаються за першість у кількох видах спорту. Ми вже писали про змагання з легкоатлетичного кросу, волейболу, шахів та шашок, настільного тенісу. Сьогодні ми маємо підсумкові результати спартакіади, але перед тим ознайомимо з підсумками ще двох видів змагань, які входили до переліку змагань між факультетами. Це турнір з баскетболу та міні-футболу.

БАСКЕТБОЛ

Юнаки

Кращими баскетболістами стали юнаки з фізико-математичного факультету, «срібло» – у представників природничо-географічного факультету, третє місце у турнірній таблиці посіла збірна факультету іноземних мов. Почесне четверте місце – у студентів факультету іноземних мов. І п'яту сходинку посіла збірна філологічного факультету.

Дівчата

Першу сходинку п'єдесталу серед жінок посіла також збірна фізико-математичного факультету, другими неочікувано стали студентки філологічного факультету, третє призове місце вибороли представниці історико-юридичного факультету. І лише четверту сходинку посіла збірна студенток природничо-географічного факультету. Відповідно, п'яте і шосте місце в турнірній таблиці займають збірні дівчат з фа-

культету психології та соціальної роботи та факультету іноземних мов.

МІНІ-ФУТБОЛ

Юнаки

Без сюрпризів пройшов турнір з міні-футболу серед чоловічих збірних університету. На першому місці юнаки природничо-географічного факультету, другими стали їх постійні суперники в боротьбі за першість – збірна фізико-математичного факультету. «Бронзовими» призерами чемпіонату з цього виду спорту стали історики. На четвертому місці – студенти факультету іноземних мов, п'ятий результат – у філологів. І замикає турнірну таблицю збірна факультету психології та соціальної роботи.

Дівчата

Перемогу серед дівчат здобули з фізико-математичного факультету, на другому місці – збірна історико-юридичного факультету. Третє місце у студенток факультету психології та соціальної роботи. Четвертими стали спортсменки з природничо-географічного факультету. На п'ятому місці – збірна філологічного факультету, на шостому – факультету іноземних мов.

Підсумки міжфакультетської спартакіади

За підсумками міжфакультетської спартакіади призером змагань стала збірна фізико-математичного факультету, на другому місці – студенти природничо-географічного факультету. Третю призову сходинку посів історико-юридичний факультет. Четверте місце у збірній факультету іноземних мов. На п'ятому – збірна філологічного факультету, завершує турнірну таблицю факультет психології та соціальної роботи.

КУБОК ПАМ'ЯТІ ІВАНА ІВАНОВИЧА КОЧЕРГИ З МІНІ- ФУТБОЛУ

У Ніжинському державному

університеті імені Миколи Гоголя проводиться традиційний щорічний турнір з міні-футболу пам'яті І.І.Кочерги – декана природничо-географічного факультету. Участь у ньому беруть студенти і випускники факультету. Отже, I місце посіла команда «Прогрес» збірна студентів V курсу факультету, II місце в турнірі посіла команда «Легенда» – випускників факультету, III місце у збірній четвертого курсу «Ураган».

ПЕРШІСТЬ МІСТА З БАСКЕТБОЛУ

Цього року в місті Ніжині проходила першість міста з баскетболу серед чоловічих команд. У змаганнях збірна Ніжинського державного університету посіла друге місце. Вітаємо наших баскетболістів та їхнього тренера Півня С.М. Склад команди-переможця: Олександр Гуцик (природничо-географічний факультет) – капітан, Олег Сороченко (випускник природничо-географічного факультету), Богдан Павлюк (фізико-математичний факультет), Вадим Білоус (факультет іноземних мов), Анатолій Лавров (факультет іноземних мов), Роман Синенко (фізико-математичний факультет), Вадим Денисенко (факультет іноземних мов), Анатолій Шафрай (історико-юридичний факультет), Артем Охріменко (природничо-географічний факультет), Андрій Мороз (природничо-географічний факультет). Кращим гравцем змагань визнано Гуцика Олександра – капітана команди.

Товариські зустрічі Волейбол

На базі Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя відбулися товариські зустрічі між жіночими та чоловічими збірними НДУ та Прилуцького агротехнічного коледжу. Чоловіча збірна НДУ перемогла збірну прилучан з рахунком 3:2, а жіноча збірна університету обіграла своїх суперників з рахунком 3:1.

«ВЕСНЯНИЙ КАРАСЬ 2013»

Саме таку назву мали змагання з рибної ловлі серед працівників Ніжинського державного університету, які проходили 11 травня. Організаторами «тихого полювання» виступили університетський осередок українського товариства мисливців та рибалок та профспілковий комітет університету. Арену турніру було обрано водоймище в селі Талалаївка, яке за розповідями бувалих рибалок багате на карасів та коропів, які й повинні були стати головними трофеями змагань. Забігаючи наперед, необхідно сказати, що того дня озеро виявилась аж ніяк не щедрим на рибну здобич, або як кажуть рибалки: «Клювало вчора і завтра, а сьогодні щось не дуже».

У цьому році позмагатися виявили бажання понад десяток професіоналів та любителів рибалки серед працівників Ніжинської вищої школи. Основні підрозділи університету виставили своїх представників – адміністративно-навчальна частина, господарчий двір, майстерня, гараж, факультет психології та соціальної роботи, історико-юридичний факультет, спілка ветеранів.

Турнір рибалок проводився за класичною схемою: ловити можна було не більше ніж на три вудки, хижа риба у залік не зараховувалася, переможця визначали за контроль-

ним зважуванням після завершення часу, відведеного на змагання (лов проводився з 4-30 до 12-00 години).

Погода порадувала рибалок, але це була єдина велика радість того дня. Юрби комарів та практично повна відсутність активності з боку «невдачної» риби спочатку наводила сум на учасників змагань, але з часом майстерність, професіоналізм та весела вдача рибалок дозволила розпочати наповнення садків заліковою рибою.

За підсумками турніру неочікувано перемогу здобув Олександр Конаєв (гараж) – 1,2 кг, друге місце посів Олександр Вороченко (майстерня) – 580 г., а замкнув трійку призерів Микола Роговець (госпчастина) – 0,3 кг. Усього в кроці від п'єдесталу зупинився переможець минулорічних змагань Олександр Плошко. Доволі непогано представляв команду ветеранів Віктор Серяков. Несподіванкою для всіх (і в першу чергу для нього самого) став доволі невдалий виступ Володимира Наконечного, справжнього майстра риболовлі, одного з організаторів змагань. Переможці отримали цінні подарунки. Окремі відзнаки були вручені ветеранам вузу – Олександру Гавриловичу Козлову та Віктору Миколайовичу Серякову, які стояли біля вито-

ків організації змагань.

Гарний настрій та задоволення від проведеного на природі дня стали головним подарунком для всіх, хто виявив бажання цими погожими днями провести свій час біля водойми.

Олексій Лейберов, голова профкому співробітників НДУ

Володар III премії Микола Роговець

Олександр Вороченко - II місце

Голова профкому Олексій Лейберов вітає переможця змагань Олександра Конаєва

Схід сонця на озері: рибалки прокинулися першими

АЛМА МАТЕР

Засновник — колектив Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя

Газета виходить українською мовою раз на місяць окрім липня і серпня. Обсяг 2 друкаркуш.

Тираж 900 примірників.

Свідectво про державну реєстрацію ЧГ 442-91ПР

РЕДАКЦІЙНА РАДА

Голова редакційної ради — Олександр Забарний

Редактор: Наталка Ландар

Члени ради: Григорій Самойленко, Віталіна Скороход, Анна Парубець, Ірина Кириченко, Роман Приходько, Ірина Панченко

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 16602, м.Ніжин Чернігівської обл., вул. Крапив'янського, 2, університет, новий корпус, кімната № 213, внутрішній телефон 10-39, email: almamater.ndu@gmail.com

Комп'ютерна верстка, набір та макетування: Наталка Ландар

Віддрукована у Видавництві НДУ імені М.Гоголя
Замовлення №28